

0/5 (1)

JH2

PENNIG

SZÁM: 96.722

J E G Y Z Ö K Ö N Y V

felvétel: 1945. július 11.-én a Deportáltakat
Gondozó Országos Bizottság irodájában /DEGOB/
/: Budapest, VII, Bethlen tér 2 :/.

Megjelenik: Grossmann Jolán
született: Acsán, 1925. május 6.-án
foglalkozása: kereskedősegéd
utolsó lakóhelye: Budapest

táborok: Rawensbrück: 1944. december 6.- 1945. január 8.
Pennig: január 15.- március 29.

Fentnevezett előadja a következőket:

1944. november 1.-én egyéni behívóval bevonultam
Börgöndpusztára. Itt nem volt rossz dolgunk, mert
a Wehrmacht hátskörébe tartoztunk. A munkánk sán-
ásából állt, ez ugyan nehéz, de kibírható munka
volt. Ellátásunk is megfelelő volt; Reggelre fe-
ketét, kétszer naponta levest és elegendő kenyéret
kaptunk. 3 hetet töltöttem itt, utána Schutzpassal
leszereltem és beköltöztem a Pozsonyi ut 56. alatti
védett házba.

November 28.-án a védett házból vittek el a nyilasok
és a rendőrök a Téli tér 10.-be. Innen 2 nap mul-
va az Obudai Téglagyárba jutottunk. Borzasztó hetet
töltöttünk itt. Aztán a Józsefvárosi pályaudvaron
bewaggoniroztak és kivittek Rawensbrückbe. 4 hétig
maradtunk itt. Érkezésünk után levetkőztettek és
mindenünket olvették. 10.000-en laktunk egy Zelt-
ben. Nagyon fáztunk, mert ez a Zelt csak ponyvával
volt körülvéve. Az étellemezés rossz volt és kevés.
A földön aludtunk, még leülni sem volt helyünk.

Január 8.-án Arbeitstranszporttal Pennigbe kerültem.
Egy repülőgépszárny-gyárban dolgoztunk. Munkahelyünk-
re naponta 8 km.-t gyalogoltunk. Mégis már valami-
vel könnyebb sorunk volt itt. Naponta kétszer kap-
tunk hig levest, 20 deka kenyeret és 1 deka marga-
rint. Nehéz testi munkát végeztünk és a gyenge ellá-
tás miatt sokat koplaltunk. Gyakran előfordult, hogy
füvet ettünk. Különösen a fiatalok közül pusztultak
el itt rengetegen. Az S.S.-ek állandóan brutalizál-
tak. Főképpen egy Adolf nevű őrmester kegyetlenke-
dett velünk embertelenül. Előfordult, hogy még azt

(1)

a kevés levest is megvonták tőlünk. Sok szenvedésünk után végre március 29.-én kiűritették a lágart. Én két nappal később az uton 2 társnőmmel együtt megszöktem. 3 napig bujkáltunk az erdőben, marharépából éltünk, mikor végre az amerikai csapatok felszabadítottak. Akkor már nagyon jó dolgunk volt, mert mindent megkaptunk, amit szemünk, szánk kívánt.

A jegyzőkönyvet felvette:
Pollák Franciska

GROSSMANN JOLÁN

